

CURROS ENRÍQUEZ

ante la tumba de Rosalía Castro.

24 Septiembre, 1904.

POS 1599

N-A TUMBA DE ROSALÍA

Colhidas á pedir de porta en porta
(Que eu non herdey xardins nin hortas teño)
¡Sombra sin paz d'a nosa "Musa" mortal!
Aquí estas froes á traguerche veño.

Y-o espaxellas sobre a pedra fría
Que un "Resurrexit" pra crebarse agarda,
Sinto cuase o tremor que sentiría
O ladrón que recêa e se acobarda.

Como él, ao che deixar a miña ofrenda
A soledade en miña axuda chamo,
Que si él ten medo que a xustiza o prenda,
temo eu que me marmuren os que amo.

Tanto d'o noso tempo a xente esquiva
As patrias górias burla y-escarnece:
¡Xeneración de mánceres cativa
Que hastra o pai qu'a enxendrara desconece.

Que hoxe é pecado lembrar fazañas
Porque impotentes pr' as facer nacemos
E cecaís que gabar górias estrañas
Nos console d' as propias que perdemos.

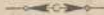
O valor, o carácter, as ideas,
Fala, costumes... son "lendas douradas"
¡De qué coñr serán ¡ay! as alleas
Que nos fan ler á couces e pancadas?

Mais dorme, Rosalía, mentras tanto
N-as almas mingoa a fe y-a duda medra
¡Quén sabe si d' este recinto santo
Non quedará mañá pedra con pedra!
¡Quén sabe si esta tumba, n-ese día,
Chegará á ser, tras bélicas empresas,
Taboleiro de yankee mercería
Ou pesebre de bestas xaponesas!

M. CURROS ENRIQUEZ.

TARJETA POSTAL

Sr.

.....

.....

.....

31 Marzo, 1908.

DERECHOS RESERVADOS